

ZORGMENS

*ze is zenuwachtig,
ze heeft slecht geslapen.
de ochtend komt vroeg
en is nattig en donker*

*straks de wagen in.
op naar de mensen.
op naar de zorg.
ze zullen blij zijn*

*dat ze haar zien.
ze is ook blij dat ze helpt
maar ook bang.
zoals de mensen.*

*allemaal in hetzelfde schuitje.
het wiebelt vervaarlijk.
zwaar weer dat maar blijvend
aanstormt en dendert.*

*ze trekt haar schort aan.
zitten de maskertjes klaar?
de handschoenen.
haar haar goed.*

*kom, wat licht in haar ogen.
kom, die gloed in haar hart.
kom, die warme gebaren.
kom, zachte kracht*

*tegen alles wat aanvalt.
ze staat paraat. ze recht
haar rug. ze geeft alles*

wat ze in zich heeft.

*eenmaal onderweg,
eenmaal bij de mensen
gaat alles vanzelf, ze is
een baken, een redding.*

Jos Tilley

Soms is het leven zo gewoon, worden activiteiten zo eenvoudig verwoord en dit gedicht kwam ons ook zo simpel toegewaaid naar aanleiding van de voorbije Week van de Zorg. We komen er daarom ook graag op terug in deze rubriek, want hoe mooi worden mensen hier dichterbij gebracht! Op een sprekende manier krijgen we via de woorden van de partner van een verpleegkundige van het witgele kruis uit onze regio een getuigenis van de dagdagelijkse handelingen van mensen in het zorgwerkveld. We volgen de weg van Gemma van bij het opstaan tot de thuiskomst in haar veilige 'baken'. Als lezer worden we getuige van een inzet 'bij de mensen' die 'blij zullen zijn'. En merk op dat de dichter de vreugde tussen de regels door laat stromen. In de derde strofe raakt hij de realiteit van deze vreemde dagen waarin 'blij' tegenover 'bang' staat. Het medeklinkerrijm verwijst hier passend naar het wederzijds meevoelen met mensen die 'allemaal in hetzelfde schuitje' zitten. En 'het wiebelt vervaarlijk.' Herkenbaar! Zeker vanuit de eerste lijn! Onrust overheerst en toch moet een zorgkundige er goed uitzien, is er aandacht voor het uiterlijke maar ook voor de opgelegde veiligheidsmaatregelen. Hoe sterk is de zesde strofe waarin de herhaling van het woord 'kom' iedereen uitnodigt stil te staan bij eenvoudige handelingen in de verwachte zorg. En dit allemaal met zoveel eenvoud geschreven: geen hoofdletters, neen want iedereen is belangrijk; wel af en toe een punt die het einde van een handeling aangeeft en een start naar een volgende patiënt die straks een wel'kom' uitsprekt. Alles samengevat in een 'zachte kracht/ tegen alles wat aanvalt. 'Samen sterk in de zorg' lijkt wel het parool van alle mensen die voor anderen dagelijks de baan op gaan! In de laatste strofe vat de dichter het levenswerk van de zorgverleners samen in 'eenmaal onderweg/eenmaal bij de mensen' waarin 'eenmaal' de betekenis krijgt van 'op het moment dat'... alle schroom wegvalt, en eenvoud en zorg voor wonderen zorgen. Mooi hoe de verpleegkundige 'alles geeft/ wat ze in zich heeft!' Een gedicht als verdichting van een mooi verhaal over gewone mensen en plichtvol bezig zijn. De titel wordt hier terecht met hoofdletters geschreven. (HVdS)